

RECORD DE LA MONTSERRAT MINOBIS

La Montserrat Minobis era d'aquelles persones que no calia que t'hi relacionessis moltes vegades per sentir-hi una gran empatia. Encara que et trobessis amb ella poques estones a la vida, com desgraciadament va ser el meu cas, t'hi trobaves còmode i hi simpatitzaves plenament.

Però això no era pas perquè fos una personalitat dèbil. Tot al contrari era una personalitat molt forta. Ho va demostrar fent el salt des de la seva vil·la natal a la Ciutat Comtal i des de la placidesa familiar a la turbulència i la inclemència del món dels mitjans de comunicació de masses. En aquests va lluitar-hi, va patir-hi i hi va reeixir. El secret del seu aguant era que vivia la seva professió de periodista i locutora com una vocació, ja que estava convençuda que l'havia d'exercir com un servei a la població (tanta com fos possible) i així era com ho feia.

Entre les moltes altres qualitats que l'adornaven, tenia la de viure-les amb tanta naturalitat i senzillesa que sovint passaven desapercibudes per molts de nosaltres. Per això molts hem desconegut multitud d'activitats socials que va portar a terme tot i que algunes foren creades o presidides per ella mateixa.

Però també tenia una qualitat molt important que no tothom posseeix i que es digna de remarcar: em refereixo a la flexibilitat d'esperit. En efecte, crec que, si l'univers en la seva totalitat no té cap sentit, els éssers humans sí que en tenim mentre som vius, perquè naixem amb unes necessitats i aquestes necessitats s'han de satisfer, i, per tant, tenim el sentit de satisfer-les. Ara bé, la necessitat principal que hem de satisfer és la de ser persona, i de ser persona no s'acaba mai perquè mai no se n'és prou.

I per ser persona totes les qualitats que tenim ens hi ajuden, però n'hi ha dues que ho fan sobretot: són l'estimar i el tenir flexibilitat d'esperit. Perquè aquesta última és la que, davant de les realitats que anem descobrim en el decurs de la vida, ens fa capaços de prendre'n consciència, ponderar-les i, si veiem que són raonables, adoptar-les, encara que això ens obligui a canviar la mentalitat que

en teníem o fer-la evolucionar. És d'aquesta manera que anem desplegant la nostra personalitat.

Doncs, que la Montserrat posseïa una notable flexibilitat d'esperit n'hi ha proves, i en voldria recordar sobretot dos exemples. L'un és que el seu compromís amb la justícia social feia que, a mesura que descobria la profunditat i l'extensió de la injustícia que amara molts camps de la societat, en prengués consciència i això la feia mes radical en la seva posició i més compromesa en la seva actuació, sobretot en el camp del feminisme.

Un altre exemple remarcable de la seva flexibilitat d'esperit és el següent: ella, igual que tots els que ara som adults, havia estat educada en la idea incontestable que la humanitat està composta per individus del gènere masculí i els del gènere femení. I que l'atracció amorosa i sexual només podien donar-se entre els individus d'un sexe i els individus de l'altre. Que si es donaven entre individus del mateix gènere s'esdevenia un fet contrari a la natura i que això era quelcom abominable. Però, des de no fa pas massa anys s'ha descobert que la natura, en aquesta qüestió, no es comporta pas d'una manera uniforme, sinó que presenta models diversos i un d'ells és el que comporta la unió d'éssers humans del mateix sexe. Acceptar, doncs, aquesta varietat, fins fa ben poc nova realitat natural, ha estat molt difícil per a moltes consciències i no són pas poques les que encara no són capaces d'acceptar-ho. En efecte, es necessita certa flexibilitat d'esperit per fer-ho i no tothom en té prou.

I si cal tenir flexibilitat d'esperit per admetre-ho ara que ja és del domini públic, molta més se'n necessitava per acceptar-ho fa uns quants anys. I, si és relativament fàcil admetre-ho quan afecta els altres, molt més difícil ha de ser fer-ho quan tu mateix t'hi trobes implicat. Però la Montserrat tenia prou flexibilitat d'esperit per admetre-ho i afrontar-ho amb la màxima naturalitat, tot i que, sens dubte, devia haver hagut de suportar més d'un cop l'amarguesa de la incomprensió aliena. En això també reafirmava el seu compromís en la defensa dels col·lectius marginats.

Tots devem tenir el nostre record especial d'uns moments o circumstàncies de la vida de la Montserrat. Jo sempre recordaré aquell 11 de Setembre de 1977, quan, baixant pel Passeig de Gràcia de Barcelona enmig d'una multitud d'un milió de persones reclamant "Llibertat, amnistia i estatut d'autonomia", planava

sobre els nostres caps la veu clara i ordenadora de la locució radiofònica de la Montserrat Minobis.

La Montserrat, l'amiga tan digna de record com d'estima!

Jordi Vila-Abadal

Vidrà 12 de desembre de 2020